

РЕШЕНИЕ

№ 4511

гр. София, 07.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1397** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 40а, ал. 3 от Правилника за прилагане на закона за социалното подпомагане /ППЗСП/, във вр. с чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. М. Г., ЕГН [ЕГН], понастоящем с адрес: С., [жк], ЦВН „С. Г.“, срещу Заповед № СУ/Д-С-ЛЮ/217 от 15.01.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В.. Жалбоподателката оспорва заповедта, с която тя и синът ѝ С., на 17г., са настанени в Центъра за временно настаняване в [жк], [улица], по отношение определения срок за настаняване от 3 месеца.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се изтъква, че Директорът на „СП“ - В. не е съобразил фактическата обстановка и не е направил необходимата индивидуална оценка на потребностите на жалбоподателката и сина ѝ. Поддържа се, че потребността от подслон следва да бъде за срок до 3 г. в Центъра за настаняване.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с адв. М. М., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директор на дирекция „Социално подпомагане“ – В., не се представлява и не излага становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката С. М. Г. е подала заявление вх. № СУ/Д-С-ЛЮ/217/22.11.2019 г. до Директора на дирекция „Социално подпомагане“ В., като е заявила, че желае да бъде

настанена със сина ѝ С. в Център за временно настаняване в [жк], [улица].

Въз основа на подаденото заявление е изготвен социален доклад. В доклада е посочено, че за 2019 г. С. Г. и синът ѝ са настанявани последователно три пъти в ЗВН за срок два пъти по 3 месеца и един път за 2 месеца, общо 8 месеца. Посочено е, че нормативно са изчерпани законовите основания за поредно предложение за предоставяне на този вид социална услуга. Предвид това, че С. Г. оглежда сама детето си, което е с увреждане, както и предстоящия зимен сезон, е предложено да ползва социална услуга ЦВН на [улица]. считано от 01.01.2020 г.

С оглед изготвения социален доклад и посочените в него обстоятелства е издадена Заповед № СУ/Д-С-ЛЮ/217 от 15.01.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В., с която жалбоподателката е настанена в Център за временно настаняване в [населено място],[жк], [улица], за срок от 3 месеца (до 15.04.2020 г.).

Заповедта е връчена на 20.01.2020 г. лично на жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 40а, ал. 1, т. 1 ППЗСП настаняването в специализирани институции и социални услуги в общността от резидентен тип, когато са делегирани от държавата дейности и местни дейности, се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" - за делегираните от държавата дейности. С оглед така цитираната разпореда съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му и в предвидената от закона форма. При издаването ѝ не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съдът намира, че заповедта е и в съответствие с приложимото материално право.

Съгласно чл. 16, ал. 1 ЗСП (ДВ. бр.8 от 29 Януари 2016г.) социалните услуги са дейности в подкрепа на лицата за социално включване и самостоятелен начин на живот, които се основават на социална работа и се предоставят в общността и в специализирани институции. Според чл. 16а, ал. 1 ЗСП, в приложимата редакция, социалните услуги се предоставят съобразно желанието и личния избор на лицата и в съответствие с чл. 16, ал. 2, 3, 4 и 5. При условията на ал. 1 социалните услуги за деца се предоставят съобразно най-добрия интерес на детето и съобразно желанието на детето и на родителите, настойника или попечителя, или на лицата, които полагат грижи за детето в съответствие със Закона за закрила на детето (ал. 2).

Съгласно §1, т. 23 от ДР на Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане (ППЗСП) "център за временно настаняване" е форма на социална услуга, предоставяна на бездомни лица за срок не повече от 3 месеца в рамките на календарната година, който при необходимост може да се удължава до 6 месеца.

Центърът осигурява място за живеене, съдействие за включване в курсове за квалификация и преквалификация и други обучителни курсове и/или за намиране на работа, както и за социалната адаптация на потребителите. Съгласно § 1, т. 46 от ДР на ППЗСП краткосрочни услуги са предоставяните за срок до 3 месеца. С окончателно решение № 8474 от 09.07.2008 г. по адм. дело № 6313/ 2008 г. Върховният административен съд е разрешил спора относно законосъобразността на § 1, т. 23 от допълнителната разпоредба на ППЗСП в това число и предоставянето на тази услуга като краткосрочна социална услуга - за срок не повече от 3 месеца в рамките на календарната година. Следователно настаняването в център за временно настаняване е всякога краткосрочна социална услуга, която в рамките на календарната година подлежи на предоставяне за срок до 3 месеца. Като е определил срок за настаняване в ЦВН от 15.01.2020г. (датата на издаване на оспорената заповед) до 15.04.2020 г. ответникът е приложил правилно материалния закон.

Жалбоподателката е поискала да ползва именно тази услуга, като административният орган ѝ я е предоставил в максималната времева продължителност, която се предвижда от нормативната уредба. Така определеният срок съответства на целта на ЗСП, конкретно за този вид услуги - подкрепа на подпомаганите лица за осъществяване на ежедневните им дейности и постигане на социално включване, без да са насочени за задоволяване на траен жилищен проблем, като при липса на противоречие с чл. 2, ал. 3 от ЗСП (така мотивите на цитираното решение на ВАС) са насочени към временно задоволяване на жилищната нужда на бездомни лица. В конкретния случай ответникът в съответствие с целта на закона е предоставил на жалбоподателката исканата от нея социална услуга настаняване в ЦВН при точно приложение на относимите разпоредби.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. Г. срещу Заповед № СУ/Д-С-ЛЮ/217 от 15.01.2020г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: